

barstvu. Da se da s tem kaj doseči, to kažejo dejstva. Knezu Schwarzenbergu n. pr. nesejo ribniki dosti več čistega dobička na ha — s številkami žalibog radi tajnosti ne morem služiti — kakor če bi dotično zemljo uporabil v kake druge gospodarske namene.

Po njegovih cenah se pa ravna tudi cena rib cele Evrope. 100 kg neosnaženih živih karpov prodaja na velike kupce po 74—78 gld.; pri malih karpkih (pod 2 kg) je cena za 4 gld nižja pri 100 kg.

V najnovjšem času močno priporočajo na ribnikih rediti race. To je gotovo jako dobro in koristno, seveda moramo paziti, da nam race ne zaidejo v ribnike, kjer imamo ikre in mlade ribice.

Jos. Zidanšek.

Bolniško društvo za slovanske akademike v Gradcu.

Z nekim neprijetnim čutom se vračajo letos slovanski sosebno slovenski dijaki v domovino. Bojijo se, da jim bo začeti s prihodnjim zimskim tečajem že itak siromašno življenje v tujem vseučiliškem mestu še bolj otežkočeno, da ostanejo sosebno v slučaju bolezni osamljeni in zapuščeni, kajti oni zavod, ki priskoči slov. dijaku na pomoč v skrajni sili, ki ga podpira in neguje, kadar se mu približa največja sovražnica — bolezen, propada ter bo v prihodnjem letu ustavil svoje humanitarno delovanje — ker mu manjka podpor. „Bolniško društvo za slovanske visokošolce v Gradcu“ se je ustanovilo v začetku z. t. 1896/97 z namenom, da preskrbuje svojim članom v slučaju bolezni brezplačno zdravnika, zdravila in po potrebi bolniško oskrb, siromašnim dijakom v slučaju smrti tudi brezplačen dostojen pogreb. To nalogo je „bolniško društvo“ zvesto izvrševalo. Dobilo si je najmenitnejših medicinskih strokovnjakov, ki večinoma opravljajo brezplačno službo društvenih zdravnikov, sklenilo je pogodbo z lekarnami, ter pridobilo olajšav na „splošni bolnici“. Na stotine slovanskih dijakov je že vzivalo udobnost, katere nudi „bolniško društvo“ svojim članom, marsikateremu je ohranilo zdravje ter ga obvarovalo bednega bolanega življenja in nekaterim nesrečnim je tudi pripravilo dostojno zadnjo posteljo v tuji zemlji. — Ni se torej čuditi, da je izdalo „boln. društvo“, ki šteje med svojimi člani dobrih 50 % Slovencev v osmih letih svojega obstanka skoraj 8500 K. v svoje namene; vsota, katera vsako leto neprimerno raste, tako, da je „bolniško društvo“ letos

n. pr. plačalo samih bolnišničnih stroškov okoli 900 K — in približno ravnatoko veliko svote v lekarnah. Rastočim izdajam pa ne odgovarjajo podpore. V prvih letih svojega obstanka je društvo prejelo precej podpor, različni dobrotniki, predvsem slovenske posojilnice, so mu pomagali pripraviti kapital — a te podpore so z malimi častnimi izjemami izostale in danes je društvo navezano na članarino svojih 120 članov (po 3 K na semester) in pa na pičlo glavnico, ki se je baš letos tako skrčila, da bo preostalo začetkom prihodnjega leta borih 600—700 K, s katero svoto pa društvo nikakor ne more naprej slovati.

Zato se obračajo slovenski akademiki v Gradcu do svojih prijateljev in dobrotnikov, obračajo se do vseh onih, ki so nekdaj kot člani „bolniškega društva“ uživali njega udobnost in dobrote z nujno prošnjo, da z denarnimi prispevki rešijo ta velepomembni zavod propada ter mu opomorejo, da lahko naprej deluje v prospeh in blagor slovenskega dijaštva v Gradcu.

V imenu slovenskih graških akademikov: phil. Albert Kramer, phil. Fr. Kotnik, Trbovlje, Guštanj (Koroško).

Opomba uredništva: Naše uredništvo drage volje sprejema darove v prid bolniškemu društvu za slovanske akademike v Gradcu. Priporočamo stvar najtopleje, ker se gre za našo slovensko akademično mladino.

Dopisi.

Sv. Ilj v Slov. gor. Naši posilinemški „soobčani“ v svoji nemški strasti postajajo vedno bolj smešni. Zdaj nam že več ne privoščijo jedi in pijače. Strašno jim kruli po praznih želodecih, če vidijo Slovence pri jedi. Najgršo nesnago mečejo po vrlih slovenskih rodoljubih. Saj pa tudi nismo ravno tako trdosrčni in privoščili bi jim, da bi vsaj enkrat dobili dobro pečenko. Toda ti ljudje sploh niso za olikano družbo; še najnižji hlapec se jih sramuje, ker on govori, se obnaša in piše veliko dostojnejše, kakor ti ljudje po svojih časnikarskih cumjah, ki jih pošten človek ne vzame v roke. Le to je dobro, da se za njihove čenčarije nihče ne zmeni. In to jih strašno jezi — mi pa se na njihov račun imenitno zabavamo! — In kdo so ti kričači, ki s tako grdimi prismođarijami hočejo svoje zveste podprednike in celi svet voditi za nos? To so tisti, ki živijo med slovenskim ljudstvom, ki

se živijo od žuljev slovenskega kmeta in delavca, tisti ki si napolnjujejo žepce s slovenskim denarjem. Kako ljubeznivo ti gleda kmeta, ko mu našteva na roko denar — za hrbtom ga pa preklinja in ga ima za največjega osla... Ali niso to volkovi v ovčjih oblačilih?! Le napišite zopet strupene članke — a mi vas vprašamo, kje je vaš moški značaj? Ali se vaše „peklensko“ delo strinja s častjo moža, ki naj očitno dela za občni blagor ljudstva?! Tiste vedno blatite in zasramujete, ki vas živijo — sramujete se jih v vaši „nobel“ — nemški družbi. Bodite vendar značajni, bodite dosledni nobeden naj ne vzame iz slovenske roke več nobenega denarja, napodite iz svoje mučilnice vse slovenske otroke, zapustite slovenske službe — in če ste možje, ki hočete, da se vas upošteva v pošteni družbi, morate to storiti — in kaj bo potem? O potem bo pač strašen „krah“ v vaših žepih, še hujša praznота v vaših želodecih in do dobra se bote prepričali, da pri nas brez Slovencev ne morete živeti. Poštenjake in značaje znamo ceniti in spoštovati — grdo, črno nehvaležnost bomo pa tudi znali razkrinkati pred ljudstvom, in posledice gotovo marsikomu ne bodo ljube... Iz Moškanjc. (Ogenj. — Uboj.) V nedeljo, dne 23. t. m. je pogorelo tukaj troje gospodarskih poslopij, in sicer dvoje popolnoma, pri tretjem pa je ostal prvi, z opeko krit del. Ker je bil požar takoj po popoldanski službi božji, in je bila ta dan slavitev farne patroninje sv. Marjete, ljudje večinoma niso bili doma, ampak so se še le vračali iz cerkve.

Tako se je ogenj bliskoma razširil po prvem poslopiju, a kmalu nato je gorelo tudi pri obeh sosedih. Da se požar ni širil še dalje, je zasluga predvsem slavne dornovske požarne brambe, ki sestoji večinoma s samih krepkih slovenskih kmetijskih fantov in mož. A tudi dva gospoda orožnika kakor tudi vaščani in nekaj drugih ljudij je delalo takorekoč z nadčloveško močjo. Nevarnost je bila tem večja, ker sestoji vas iz večinoma s slamo kritih poslopij. Ubogi pogoreleci trpe veliko škodo. Zgoreli niso samo ravno pospravljeni poljski pridelki, ampak tudi vsa krma in večina orodja, a najrevnejšemu tudi vse svinje in edina krava. Škoda je tem večja, ker so si vsi trije posestniki še komaj s svojo marljivostjo uredili pred kratkim svoja domovja in ker so z zavarovalnino zaostali vsled pomanjkanja dohodkov. Ko se bo kateri izmed nesrečnih oglasil za pomoč posebno pri vas, cenj. kmetijski bralci „Slov. Gosp.“ v tem okraju, prosimo vas, naj najde odprto in darežljivo bratovsko roko, saj vi razumete najbolje, kako huda in bridka skušnjava je to, posebno ako živi človek tako

nosil tri leta puške na tej rami, nisem bil zastoj največji v našem polku, primarna!

Doli na cesti sva videla Matevža, ki je ravno prišel iz neke hiše in se oziral po naju; bil je videti bolj čil in svež, ker je par latvic kislega mleka svedel. Miha je zažvižgal na prste in to je bilo njemu znamenje, kam naj se obrne, da naju najde.

Čez četrte ure je prikolebal po bregu. S poželjivimi očmi je gledal v skledo, v kateri je bilo še par celih štrukljev, ki so se nama vkljub vsej svoji dobroti ustavili.

„O, o, kje pa sta to dobila?“

„Tam-le doli, Judeževa Mica nama je dala, ker sva ji pomagale voz sena pod streho spraviti. Glej, dobro je, če človek kaj pomaga; ampak skledo morava prinesiti nazaj, to nama je strogo zabičala.“

„Ali jo boš nesel ti, Stevo?“ je vprašal Matevž proti meni obrnjen.

„Jaz je ne bom nesel!“

„E, kaj bi tisto! Če mi dasta tebe štruklje, pa jo nesem jaz“, tako je slednjič na najino veselje odgovoril Matevž.

Kakor sneg v peči, tako hitro so se tajali štruklji, ko jih je vzel Matevž v roke. Predno je minula minuta, jih je že pospravil, potem pa se odpravil s skledo proti Judeževini. „He, kako sta ta dva lena!“ si je mislil med potom, „a jaz pa za tako mastne štruklje

še vedno rad nesem skledo. Čakaj, sedaj bom pa še Mico prosil za kak grizlje. O, Zbadarjev Matevž je pameten in sila premeten človek! Ha, ha!“

Tisti čas pa so se godile v hiši čudne reči. Mica je tarnala: „O mamka božja, tatovi, tatovi!“ Janko se je jezil na Mico in na lumpa; hlapec Luka pa je stiskal pesti in zatrdel, da bo naklestil lopova, ki je odnesel štruklje. Ko je bila razburjenost največja, tedaj je vstopil Matevž s skledo —

„Mama Judeževa, skledo sem pri— —“

„Oj, ti tat ti ciganski, sedaj nam ne uideš!“

Predno se Matevž zave, so že padali krepki udarci Lukovi po širokih plečih Matevževih.

„Jaz ti bom pomagal štruklje krasti!“

„Jaz, jaz ni—sem“, je jecljal Matevž.

„Lej ga nesramneža, sedaj pa še laže!“

„Ja—jaz nič ne vem. Jaz sem samo skledo nazaj prinesel.“

„Samo skledo, samo; a kje so štruklji?“

Matevž je videl, da jo je skupil, zato se je hitro obrnil in jo mislil odkuriti. Toda duri so bile zaklenjene.

„Aha, bi rad pete odnesel; o, preje ne greš, da se ne zmenimo o vsebini sklede. Sicer pa bom poklical orožnika“, tako se je glasil sklep Jankota.

„Oh, čakajte ljudje božji, da vam povem.“

„Ha, povem, boš že orožniku povedal, kar te bo vprašal, mrha debela!“ in ga je zopet krepko pritisnil Luka.

„Ti, Luka, stopi po orožnika!“ Luka je poiskal široki slamnik, ki mu je med pretepanjem padal pod mizo, oblekel jopič in mislil oditi.

„Samo po orožnika ne!“ je vpil debeluh; „saj vse rad plačam, kolikor zabtevate. Samo po orožnika nikar!“

Ko je Janko čul, da hoče Matevž plačati, se je potolažil. „No, pa pusti Luka; saj itak nimaš časa v trg iti — plačal bo, pa bo.“

Kaj je bilo Matevžu za novce, ki jih je dal za štruklje, saj bi dal ne vem kaj, da se je le rešil iz nevarnega položaja.

Midva z Miho sva pa med pretepom ležala v leščevju in se smejala, da bi kmalu popokala. „Prav mu je, dvakrat sem jaz plačal zanj kosilo, torej se mu ni krivica zgodila, če je enkrat on za naju plačal“, pravi Miha.

Ko je Matevž prišel iz hiše, je Miha zopet zažvižgal, a sedaj se Matevž ni odzval vabilu, ampak je gori izza voglov srdito pokazal svojo pest. Od tedaj ga nisva več videla.

Potovala sva sedaj sama, doživela še marsikako čudno in videla še marsikaj lepega; a o tem drugokrat.

rekoč od roke do ust, a vidi pred seboj uničen ves svoj dolgoletni trud na pustem pogorišču, pa povrh še plakajočo svojo ženo in več nepreskrbljenih malih otrok. Obenem se tudi zahvaljujemo vsem onim, ki so sodelovali pri gašenju.

Dne 23. t. mes. je ubil v Preradu v Slov. gor. Anton Majcen svojega brata Jožefa. Prvi je bil pijan in se je sprl doma zvečer s svojim bratom. Med preprirom ga je sunil z namiznim nožem v prsi in nesrečnež je kmalu potem izdihnil. Vedno več žrtev zahteva pijanost po naših krajih in res neodpustljivo je, da še nimamo nikakih ostrih odredb — še manj pa zakona — proti pijančevanju. V Avstriji postane res vsako tozadevno vprašanje še le s poboji in umori pereče. Žalostno!

Studenice pri Poljčanah. (Kmetijska podružnica c. kr. kmetijske družbe v Studenicah.) Kmečki stan je podpora vsem drugim stanovom in od kmeta žive vsi ljudje. Če je kmečki stan na močnih nogah, tedaj se ni bati ne državi ne drugim stanovom za obstanek. Žalostno je torej in v srce boli sina kmečkih starišev, ko se vedno bolj po listih bere in vsak dan sliši in vidi, da kmečki stan propada in da se je bati zanj najhujšega. Kje in kateri so vzroki: Da o drugih molčimo: glavni vzrok, ki ga je pa tudi menda najtežje odstraniti, je stanovska nezavednost. Drugi stanovi se bude in ojačujejo, kmet ne — in dasi se mu pomočki mnogokrat ponujajo, nezaupnost mu brani, da ne seže po njih. Državo se dolži, da je ona kriva; že tudi, a v prvi vrsti ne. V Avstriji imamo po vseh deželah vpeljane c. kr. kmetijske družbe v povzdigo kmetijstva. Kjer se ljudje v obilnem številu zavzamejo za družbo, in terjajo od nje pomoči, jim tudi lahko mnogo dobrega stori, kjer pa ljudje spé, — kdo bi se zmenil za spečega?!

Po Spodnjem Štajarskem je nekaj kmetijskih podružnic, a zanje vé večinoma le samo gospoda; kmet dostikrat niti ne vé, kaj je to. In vendar menimo, da bi nam osrednja kmetijska družba morala mnogo koristiti, ker ima iz davčnih doklad in tudi iz drugih virov lahko rečemo ogromnih dohodkov. Le obilno bi nas moralo biti udov v posameznih podružnicah po Spodnjem Štajerju. Prav hvaležni moramo biti našim gg. potovalnim učiteljem za poduke in bodrila, ki nam jih dajejo.

V nedeljo, dne 16. julija po večernicah se je osnovala v Studenicah pri Poljčanah podružnica c. kr. deželne kmetijske družbe. Dvakrat je imel letošnjo spomlad g. potovalni učitelj Fr. Goričan podučén govor v šoli in enkrat pred rezjo v vinogradu. Budil je v občinstvu zanimanje za umno gospodarstvo. Župljani so zaprosili osrednji odbor za ustanovitev podružnice, čemur je tudi ugodil s tem, da stopijo v podružnico tri sosednje župnije. Na ustanovni shod je došel za kmetijstvo jako vneti g. generalni tajnik F. Juvan, potovalni učitelj g. Fr. Goričan in kot pospeševatelj organizacije g. Gostinčar iz Maribora.

Po otvoritvi povzame g. Goričan v imenu g. Juvana besedo in razloži navzočemu občinstvu ob kratkem namen in korist kmetijskih družb. Namen družbe in podružnic je ta, da se začno kmetje združevati, si sami pomagati, se sami vzdigovati.

1. Združevati! Kmečkemu stanu je naravnost potreba združevanja — organizacije. Naš napredek in naša bodočnost sta edino v združevanju moči. Kmečkemu stanu je v Avstriji 60%; koliko premoč bi imeli, ako bi se začeli zavedati svoje moči in pravice, ki bi jih lahko dosegli, in upliva, ki bi ga imeli kot najštevilnejši zastopniki državnega in deželnih zborov. 2. Pomagaj si sam, in Bog ti bo pomagal. Kmet ne sme misliti samo na sebe, ljubiti mora tudi soseda in drug drugemu naj si pomagata. Misel na to dolžnost se pa najlepše goji po društvenem življenju. Človek dobi zaupanje sam v se in veselje do svoje grude. Dokler si nočeš pomagati sam, te ne bo nihče rešil. 3. Učite se! Dober gospodar še ni tisti, ki zna dobro orati in sejati, ampak

kdor zna na malem zemljišču z manjšim naporom mnogo več pridelati, kakor njegov prednik, ali pa njegov sosed na mnogo večji sicer pa enako dobri zemlji. Da bi pa to znal, se je treba učiti. Za dobro obdelovanje je treba uma, je treba nauka. Nihče naj ne misli, da sam vse zna. Pouk se pa redno in kaj lepo deli po nalašč zato nastavljenih gg. učiteljih v kmetijskih podružnicah. Ta namen torej imajo podružnice. Korist, ki jo donosa podružnica je, da daje udom zastoj vinarskih in drevnih škropilnic, da zamenjuje in preskrbuje dobre žitne vrste, da povzdiguje živino in svinjerejo in daje v ta namen udom za polovično ceno plemenjake, istotako za polovično ceno razne poljedelske stroje, orodja itd. — Prav hvaležni so bili slušalci za ta govor. Za g. Goričanom je še v istem smislu prav navdušeno govoril g. Gostinčar.

Oglasilo se je takoj 34 udov, ki so izvolili ta-le odbor: Načelnik g. Jožef Čede, namestnik g. France Koropec, tajnik g. Oton Vobič, denarničar g. Jožef Turin, in za odbornike Kodrič Anton, Kodrič Franc, Slomšek Franc, Marzidovšek Franc in Turin Anton. Udnina znaša tri krome na leto; po dve kroni se vpošiljeta na osrednji odbor, ki pošilja zato vsakemu udu vsakih 14 dni „Gospodarski Glasnik“, eno krono porabi odbor v društvene namene. Ker je že zdaj sredina leta, velja pristopnina za l. 1906 in bo začela podružnica svoje delovanje z novim letom. Dobila pa bo že sedaj zastoj štiri škropilnice proti peronospori in eno za drevje. Odbor sklene prihodnjo jesen ali zimo prirediti več dni trajajoči vsestranski gospodarsko—gospodinjski podučni tečaj.

Bog, v čigar imenu smo začeli, nam pomoz v dober uspeh!

Velika nedelja. (Narodni odpadniki.) Gospod urednik! vedno pišete o nemškutarjih in kako je grdo, če se zataji materni jezik. Zato smo žalostni, da imamo tudi pri nas take ljudi, ki pozabijo, da jih je rodila slovenska mati.

K nam je namreč privandral nek krémar, kateri rajši vidi, da mu Slovenci ne pridejo v gostilno. Kmetu vrže jesti in piti na mizo, še prej pa kriči za denar. Naši groši mu vendar dišijo! Če pa pride kak nemčur k njemu, se mu vklanja in sede k njemu, na Slovenca pa niti ne pogleda. Ta „folk“ mu je „pregmajn“, samo nemčurji so „fajn“.

Tudi eden naših učiteljev je posilinemec. Svojo deco bo raje pošiljal v Ormož v nemško šolo in še niti za nadučitelja ne bi hotel biti pri Veliki nedelji. Pa z Bogom gospodje! Danes malo — drugič več.

Več slovenskih kmetov.

Zreče pri Konjicah. („Štajerca“ v odgovor.) Skoraj ni vredno, da bi odgovarjali na neumno in predrzno pisarenje zloglasnega „Štajerca“, toda ker je namen naših Štajercijancev dovolj prozoren, moramo nekoliko odgovoriti, ker bi pod vplivom večkratnih takih dopisov brez našega odgovora lahko trpela narodna zavednost ljudstva.

Dovolj se že trudijo v zadnjem času, da bi zanetili v Zrečah prepri, kjer prej, dokler nas niso osrečili nemčurski privandraci s svojim prihodom, nismo poznali nobenih nasprotstev. Lotili so se pa pri tem delu prav podlih sredstev in sicer skušajo podkopati ugled našega g. župnika in drugih zaslužnih mož, katere je naša občina imenovala zavoljo njihovih mnogoletnih zaslug za občino častnim občanom in tako priznala njihov trud in neumorno delovanje.

Namen, ki ga nemčurski privandraci zasledujejo s takimi naravnost lažnjivimi dopisi je, da bi si pridobili in zaslepili ljudstvo in si na tak način zagotovili saj nekoliko mest v občinskem odboru. To se jim je s svojim hlinjeno prijaznim obnašanjem že nekoliko posrečilo, ker so spravili pri zadnjih ovrženih občinskih volitvah dva Štajercijanca v odbor in to samo vsled brezbrčnosti nekaterih naših volilcev, o katerih zauesljivosti sploh nismo dvomili, ki so poleg dveh narodnih kandidatov

volili — menda zavoljo osebnega nesporazumljenja — dva nasprotna. To je skrajna brezvestnost, ker s takim ravnanjem gojimo gada na lastnih prsih. Nikdar ne smemo pripustiti, da bi se v naši občini upoštevale besede pristašev „Štajerca“. Vsi narodni občani moramo skupno nastopiti proti takim ljudem, ki so zatajili svoj slovenski materni jezik in sodelujejo in se udeležujejo nemških izzivajočih veselice. Ne bodimo jim v zasmehovanje, pokažimo jim hrbet, ne popirajmo jih, držimo se narodnih trgovcev. Če naše nasprotnike ne bomo sami podpirali, jim bo kmalu odklenkalo in bodo zopet šli, odkoder so prišli.

Zanašamo se, da bodo naši narodni volilci pri prihodnjih volitvah boljše spolnili svojo narodno dolžnost kakor zadnjič, ko so tako rekoč sami izdali popolno zmago v prvem razredu, katera nam je bila gotova. Slovenci na dan!

Od Save. (Po naših vinogradih) je napravila strupena rosa ali Bog zna, kako se imenujejo vse te trsne in grozdne bolezni, strahovito škodo. Nekateri vinogradi so že popaljeni kakor o sv. Mihaelu, grozdje pa črnkasto. Bi kdo ugovarjal: Zakaj pa niste škropili? Vsaj smo! Pa glejte čudo! Sosed ima dva vinograda; v enem je pred osodepolnim 3. julijem škropil trikrat, v drugem dvakrat. Prvi, trikrat škropljeni je pa mnogo hujše prizadet, kakor drugi, kjer se je škropilo le dvakrat. Iz Kapel in iz Bizelskega prihajajo ravno tako obupna poročila.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Odlikovanje. Namestniški svetovalec in vodja c. kr. glavarstva v Mariboru grof Attems je dobil viteški križ Franc Jožefovega reda.

Osebnosti. Davkar v Marnbergu g. Franc Bartashek je prestavljen v Murau. — G. J. Zidanšek je dovršil kmetijsko visoko šolo. — G. dr. Radoslav Kušej v Celovcu, ki je bil nedavno imenovan c. kr. sodnim adjunktom za Črnomelj, a ostal za nedoločen čas še pri c. kr. deželnem sodišču celovškem, je sedaj definitivno prideljen tajnistvu c. kr. nadsodišča v Gradcu.

S pošte. Poštni praktikant g. Jožef Černelč je prestavljen na lastno prošnjo iz Gradca v Maribor. — S 1. avgustom se opusti poštni pot med Št. Jurijem ob Taboru in Kapelo in se zato upelje vozna pošta s sledečim voznim redom: ob 10. uri 25 minut iz Št. Jurija ob Taboru, v Kapelo pride ob 10 uri 45 minut, nazaj se odpelje iz Kapele ob 10. uri 55 minut, dohod v Št. Jurij ob Taboru ob 11. uri 15 minut.

Mariborske novice. V ponedeljek, dne 24. t. m. zjutraj je umrl oficijal južne železnice in vodja v tukajšnji tovarni g. Janez Friedan v 50. letu. — Mariborski Nemci so vsi iz sebe od veselja, ker dobijo v Maribor nemškega notarja. — Na mariborski gimnaziji je bilo minolo šolsko leto 502 učencev. Od teh je bilo 342 Slovencev in 160 Nemcev. — Mariborski mestni svet je nastavljal za uradnega vodjo nekega dr. Schinerja iz Gradca. Mož seveda ne zna nič slovenski. — V Mariboru ima sedaj cirkus Lipot predstave, ki so jako dobro obiskane. V petek začne cirkus s predstavami v Celju. — Trgovec Jožef Pihler na glavnem trgu je dobil zaradi tega, ker je prišel vsled lastne krivde v konkurz, deset mesecev zapora. —

Na deželni sadjarski in vinarrki šoli v Mariboru bo dne 11. avgusta ob 9. uri dopoldne sklep šole.

Na mariborskem ženskem učiteljsku (v zavodu šolskih sester) se je od 17. do 21. julija vršil zrelostni ustni izpit. Udeleževalo se ga je vseh 30 učenk četrtega leta, izmed teh jih je napravilo zrelostni izpit z odliko pet, vse druge pa s povoljnim uspehom.